

[Statsministeren]

har positive virkninger både på betalingsbalancen og beskæftigelse.

Hr. Gert Petersen siger, at Danmark har verdensrekord i høje trækprocenter for lavtlønnede. Det skulle ikke undre mig, om det var rigtigt, men så vil jeg føje til: Vi har altså også verdensrekord, når vi taler om de højtlønnede. Hvorfor egentlig? Fordi det er karakteristisk for dansk personbeskatning, at vi har i hvert fald dobbelt så højt personskattetryk som de fleste andre lande, måske lige Sverige undtaget. Det er meget vigtigt, at vi analyserer betydningen af det.

Det personlige skattetryk i andre lande er væsentlig lavere end i Danmark, og så er det i og for sig ikke så vigtigt, hvor progressivt systemet er. I 1985, hvis jeg må nævne et spændende tal, udgjorde de personlige indkomstskatter i Danmark 24,7 pct. af bruttonationalproduktet, men hør nu her: I Frankrig var procenten kun 5,8, i Holland 8,8, i Tyskland 10,8, i Norge 10,8. Med andre ord: Danmark har et personskattetryk, som er voldsomt meget højere end andre steder. Hvorfor?

Det hænger sammen med, at man i de andre lande dels har et lavere samlet skattetryk, dels finansierer store dele af de sociale udgifter gennem særlige bidrag for lønmodtagere og arbejdsgivere. Hos os udgør disse bidrag – altså lønmodtager- og arbejdsgiverbidrag – ca. 2 pct. af BNP, men i de lande, jeg nævnte, varierer procenten fra 9,9 i Norge til 19,9 i Frankrig.

Men det er klart, at når det personlige skattetryk er så højt, som det er i Danmark, er det nødvendigt at arbejde med relativt høje satser over hele skalaen. Det er det, vi nu skal ændre på.

Det er også vigtigt at huske, at vi under forhandlingerne sagtens kan se på alle virkningerne, og regeringen er indstillet på at forhandle. Vi er i høj grad indstillet på at lytte til andres synspunkter.

Hr. Gert Petersen sluttede sin tale med på det nærmeste at indvarsle revolution i Danmark på grund af regeringens plan. Glem nu ikke, at levedoden i en dansk arbejderfamilie er mange gange højere end i de fleste østeuropæiske lande, så de tendenser til oprør, man oplever for øjeblikket i en række østeuropæiske lande, tror jeg vil forbigå os i Danmark.

Hr. Gert Petersen vil kunne glæde sig over i endnu mange år at være henvist til at drømme

om sin romantiske revolution. Den kommer ikke i Danmark, her ville den være uden mening. Der er jo som bekendt heller ikke lang tid nok mellem måltiderne i Danmark til at gennemføre sådanne foranstaltninger. (*Munterhed*).

Der er også et par bemærkninger til fru Pia Kjærsgaard. Fru Pia Kjærsgaard har på Fremskridtspartiets vegne foreslået en dagsorden. Den går ud på, at vi skal satse på højere bundgrænse.

Jeg vil sige, at jeg ikke synes, vi som afslutning på debatten i dag – og den har på mange måder været spændende og frodig – skal forplumre forhandlingsmulighederne gennem bindende dagsordener. Lad os nu ikke i dag lege den leg! Jeg er helt sikker på, at spørgsmålet om bundgrænsen i fremtiden kommer op under forhandlingerne, dér skal den på bordet.

Jeg er også helt sikker på, at det er vigtigt, at vi fastholder, at marginalsatterne bliver lettet. Derfor ville jeg for forhandlingsklimaets skyld tilråde, at vi ikke vedtog dagsordener i dag – og netop med den motivering, at vi holder dørene åbne under forhandlingerne.

Fru Pia Kjærsgaard siger, at der ikke er mærkbare besparelser i planen. Vent nu, til vi skal snakke om dem, og hør, om Fremskridtspartiet ikke kan støtte dem! Der er to meget væsentlige tal: 6 mia. kr. i staten og 7 mia. kr. i kommunerne. Dertil kommer et yderligere milliardbesparelsesbeløb for fuldt ud i de kommende år at kunne imødegå den automatiske opdrift.

Problemet er, at Fremskridtspartiet så ofte siger nej til netop de besparelser, der ville kunne få flertal, hvis Fremskridtspartiet ville støtte dem.

Jeg synes i øvrigt, fru Pia Kjærsgaard var voldsomt kritisk over for planen, som Fremskridtspartiet altså på så mange områder tager afstand fra. Det beklager jeg.

Hertil kommer dagsordenen, som jeg kan forstå fru Pia Kjærsgaard ønsker vedtaget med S' og SF's hjælp. Jeg kan ikke få det til at hænge sammen, for samtidig advarer fru Pia Kjærsgaard regeringen stærkt mod at forhandle med Socialdemokratiet. Altså det hænger ikke rigtig sammen, men det kan det måske komme til.

Hr. Arne Melchior minder om den ejendommelige historiske episode, at sidste finanslov i december i fjor blev vedtaget af færre end halvdelen af Tingets medlemmer. Hr. Arne Mel-